

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ס) 16-1806

בית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיין אלעד אזר

- העוררים:**
1. חטיב
 2. חטיב
 3. חטיב
 4. חטיב
5. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
ע"י עו"ד בנימין אחסתרובה, עו"ד דניאל שנהר

נ ג ז

המשיב: **משרד הפנים- לשות האוכלוסין וההגירה**
ע"י עו"ד תהילה אראל, תלשכה המשפטית

פסק דין

עניינו של ערר זה הנו בהחלטת המשיב לבטל את רישיון הישיבה בו החזיקה העוררת 2 מכוח ההליך המדורג לאיחוד משפחות, ולהפסיק את ההליך, בעקבות פיגוע דקירה בשוטר מגייב שביצע בנה, במהלכו נהרג הבן.

עיקרי העובדות

1. העורר 1, תושב ישראל יליד 1969, נישא ביום 4.12.96 לעוררת 2 (להלן: "העוררת"), תושבת האזור, ילידת 1976. לבני הזוג שלושה ילדים אשר נרשמו במרשם האוכלוסין כתושבי קבע. בנם הבכור של העוררים – , נולד ביום 28.3.98; בשנת 2004 ובשנת 2006 נולדו העוררים 3 ו-4 בהתאמה.
2. ביום 12.12.99 הגיש העורר בקשה לאיחוד משפחות עבור העוררת אשר אושרה ביום 23.1.01. בעקבות אישור הבקשה הופנתה העוררת לקבלת היתר מת"ק לשנה ביום 29.11.01. הלכה למעשה, העוררת מימשה את הזכות לקבל היתר מת"ק רק ביום 29.8.04. היתר זה התחדש נדי שנה עד לשנת 2016.
3. ביום 12.10.15 ביצע פגוע דקירה בסמוך לשער האריות בירושלים, אשר כתוצאה ממנו נפצע קל לוחם מג"ב. במהלך האירוע נורה ונהרג ע"י שוטרי מג"ב.
4. ביום 23.12.15 נשלחה לעוררים הודעת המשיב בזו הלשון: "הריני להודיעך כי לאור המידע שהתקבל מגורמי הביטחון, אנו שוקלים לסרב את בקשת איחוד המשפחות שבנדון מהטעמים

מדינת ישראל

בית הדין לערדים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

חמפורטים לחלן: בנכם
בקר חטיב, בצע ביום 12.10.15 פיגוע דקירה סמוך
לשער האריות בירושלים, במסגרתו דקר לוחם משמר הגבול, אך באורח נס סכיניו של חמפגע
גרמה לפציעתו הקלה בלבד. מספר שוטרים שהיו במקום ביצעו ירי וניטרלו את חמפגע, בנכם,
אשר נהרג במהלך ההשתלטות עליו.

5. ביום 10.1.16 נערך לעוררים שימוע בעל פה במהלכו הוגשו גם טיעונים בכתב. העוררים טענו
כי לא ידעו כלל על כוונת בנם לבצע פיגוע. כן טענו כי כוונת המשיב עומדת בסתירה לחקיקה,
לפסיקה ולנהלי המשיב בענין סירוב בקשות לאיחוד משפחות מטעמים ביטחוניים וכי מדובר
בפגיעה קשה ובלתי מידתית בעקרון טובת הילד וזכות העוררים לחיי משפחה.

6. ביום 15.3.16 ניתנה החלטת ראש דסק מרכזו אצל המשיב כדלקמן: "בנה של הנדון... בצע
ביום 12.10.2015 פיגוע דקירה סמוך לשער האריות בירושלים, במסגרתו דקר לוחם מג"ב,
אך בנס סכיניו של חמפגע גרם לפציעת קלה בלבד של לוחם המג"ב. מס' שוטרים שהיו
במקום ביצעו ירי וניטרלו את חמפגע, בנה של הנדון, אשר נהרג במהלך ההשתלטות עליו.
לאור האמור לעיל, הרי שאישור המת"ק שברשותך מבוטל." כנגד החלטה זו הוגש הערר דנן.

החליכים בערר

7. ביום 17.5.16, לאחר שהוגשה תגובת המשיב, ניתנה על ידי החלטה בבקשות העוררים למונן צו
ביניים האוסר על נקיטת הליכי אכיפה נגד העוררת עד להכרעה בערר. בהחלטה זו ציינתי כי
סיכויי הערר אינם קלושים והערר מעלה שאלה נכבדה "האם די בכך שאדם בצע פגוע
במהלכו נהרג על מנת לקבוע כי משום כך נשקפת סכנה ביטחונית ביחס לקרוב משפחתו
מדרגה ראשונה המצדיקה סירוב בקשתו לקבלת מעמד בישראל במסגרת איחוד משפחות
ואף שלילת מעמד בזה, במידה וכבר ניתן". נוכח מאזן הנוחות, קרי, העובדה כי העוררת
מתגוררת עם משפחתה בירושלים משנת 2001 והחזיקה ברישיון ישיבה משנת 2004, במשולב
עם סיכויי הערר, ניתן צו ביניים כמבוקש.

8. ביום 7.7.16 הוגשה בפני בקשת המשיב למחיקת הערר לאחר שהמשיב החליט בעקבות עיון
בערר, כי יש מקום להשיב את הבקשה לטיפולו. נוכח התנגדות העוררים ניתנה החלטתי ביום
11.7.16 המורה למשיב לנקוב בלוח זמנים לשם מתן החלטה חדשה. משלא הגיב המשיב
להחלטה זו הוריתי על הגשת כתב תשובה.

9. ביום 8.11.16 הוגשה הודעת עדכון מטעם המשיב לח צורפה החלטת מנהלת תחום אשורות
וזרים אשר ניתנה בעניינם של העוררים ביום 3.11.16 בה נקבע כי אין מקום לשנות מהחלטתו
הראשונה של המשיב בדבר ביטול רישיונה של העוררת. אלו הם עיקרי נימוקיה של מנהלת
תחום אשורות וזרים:

"העוררת הינה האפוטרופסית הטבעית של חמפגע וככזו היא נושאת באחריות למעשיו מכח
חובתה להשיג ולפקח על ילדיה הקטינים. לא ניתן לנתק את מעשיו של הבן מסביבת
משפחתו בה גדל וחונך והיא זו אשר תרמה לעיצוב אישיותו.

מדינת ישראל בית הדין לעוררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

חמור מכך, המבקשת לא חשה כל אחריות למעשה בנה ובראיון שנערך לה לאחר הפיגוע, היא התכחשה למעשיו וקבעה באופן נחרץ כי היא בטוחה שבנה לא בצע את הפיגוע. יצוין כי פיגוע זה בוצע במסגרת גל של פיגועי בודדים. בדיקות אשר בוצעו על ידי גורמי הביטחון לבחינת תופעת המפגעים הבודדים לימדו, כי הסיבות לה נגעו, בין השאר, לקיומם של קשרים משפחתיים, גם אם עקיפים, לאיו"ש, לצד גורמים נוספים.

איננו יכולים להקל ראש עם מתן רישיונות שהייה בישראל, למי שתחת השגחתו ובאחריותו הורית, בוצע פיגוע שנאה נגד מדינת ישראל.

10. יש להדגיש כי בקשת המשיב שהוגשה בפני למחיקת הערר על מנת להשיב את עניינם של העוררים לשם קבלת החלטה חדשה, משמעותה כי החלטת ראש הדסק, בגינה הוגש הערר - מבוטלת, גם אם החלטת ראש תחום אחרות וזרים הוצגה כהחלטה בערר פנימי שכלל לא הוגש.

11. בעקבות הודעת המשיב קבעתי בהחלטתי מיום 13.11.16 כי "לדידי, ההחלטה החדשה של המשיב מסירה מעל הפרק את הגימוק שעמד בבסיס החלטתו הקודמת של המשיב... קרי: ביטול רישיון העוררת בשל מניעה ביטחונית". לאחר שהוגש כתב תשובה (באיחור ניכר), ציינתי בהחלטתי מיום 5.7.17 כי בכתב התשובה נוסף נימוק חדש על הנימוקים שצוינו בהחלטת ראש תחום אחרות וזרים, דהיינו, כי החלטת המשיב נשענת גם על חוות דעת של גורמי הביטחון, ואת על אף שלא הוצע לעוררים כי יעריך להם שימוע טרם אומצה המלצת גורמי הביטחון וכמתחייב מ"נוהל הערות גורמים". המשיב הגיש הודעת תבטלה בה טען כי "החלטת המשיב האחרונה התקבלה בין היתר לאחר שהוצגה בפניה חוות דעת של גורמי הביטחון. יודגש כי חוות הדעת של גורמי הביטחון מתייחסת לבדיקות אשר בוצעו על ידי גורמי הביטחון לבחינת תופעת המפגעים הבודדים ובני משפחותיהם באופן כללי ולא באופן ישיר על העוררת." (ההדגשה הוספה). בתגובה התנגד ב"כ העוררים כי יערך דיון במעמד צד אחד בו יעיין בית הדין בחומר החסוי.

12. ביום 17.7.17 התקיים בפני דיון במעמד העוררים וב"כ הצדדים. בתום הדיון החלטתי לערוך דיון במעמד צד אחד בו אעיין בחומר החסוי שגורמי הביטחון מבקשים להציג בפני.

13. ביום 10.9.17 התקיים בפני דיון במעמד ב"כ המשיב ונציגי גורמי הביטחון בו עיינתי בחומר המודיעיני החסוי התומך בהמלצתם. במסגרת הדיון הוצגה בפני חוות דעת כללית והחלטתי כי על המשיב להרחיב במעט את הפראפראזה הגלויה שהועלתה בכתב התשובה. ביום 2.11.17 הוגשה הודעת עדכון מאת המשיב ובה הובאה פראפראזה גלויה מורחבת אשר תפורט בהמשך.

14. בתגובה לפראפראזה הגלויה והמורחבת הוגשה ביום 16.11.17 תגובה מטעם העוררים.

15. עיינו של הערר כיום בהחלטת ראש תחום אחרות וזרים מיום 3.11.16 וחוות הדעת הכללית של גורמי הביטחון שהוגשה בפני אשר עומדת ברקע ההחלטה.

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

טענות העוררים

16. באשר לנימוק הביטחוני עליו מבקש המשיב לבסס החלטתו, טוענים העוררים כי לעוררת ולבעלה לא היתה כל נגיעה או ידיעה מוקדמת בדבר כוונותיו של בנט. כן הם מפנים להחלטת מיום 13.11.16 בה נקבע כי החלטתו החדשה של המשיב הסירה מעל הפרק את הנימוק שעמד בבסיס ההחלטה הקודמת.
17. לא היה כלל מקום לאשר את הצגת חוות הדעת שהוכנה ע"י גורמי הביטחון בפני ביה"ד; מכל מקום, מדובר בחוות דעת שאינה עוסקת בעוררת עצמה אלא בחוות דעת כללית בדבר תופעת הפיגועים שהחלו לבצע מפגעים בודדים בעלי מעמד בישראל שהינם דור ב' לבקשות לאיחוד משפחות.
18. החלטת המשיב ניתנה משיקולי זרים, קרי רצון להעניש את העוררת על מעשה בנה. מדובר בשיקולי נקמה, ענישה והרתעה שהינם זרים לדיון בבקשה לחידוש רישיון ישיבה שניתן במסגרת ההליך המדורג לאיחוד משפחות.
19. אין המשיב רשאי להפעיל סמכותו אלא בד' אמותיו של החוק וכפי שפורש בפסיקה, ובעיקר בג"ץ 7444/03 דקה נ' שר הפנים (נבו, 22.2.10, (להלן: "הלכת דקה") משלא הצביעה המשיב על מסוכנות הנשקפת מהעוררת עצמה או באופן עקיף מבן משפחה בדרגה ראשונה, אזי ההחלטה ניתנה בחוסר סמכות.

טענות המשיב

20. המשיב טוען כי לשר הפנים נתונה סמכות רחבת להורות על ביטול רישיון ישיבה שניתן מכח חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. סעיף 11 לחוק קובע כך:

(א) שר הפנים רשאי לפי שיקול דעתו:

(1) לבטל אשרה שניתנה לפי חוק זה, בין לפני בואו של בעל האשרה לישראל

ובין בשעת בואו.

(2) לבטל רישיון ישיבה שניתן לפי חוק זה.

21. בעוד שבסעיף 11(ב) נקבע כי "שר הפנים רשאי בהחלטה מנומקת, לבטל אשרה עולה ותעודת עולה שניתנו לפי חוק השבות, תשי"א-1950, אם הושגו על ידי מתן ידיעות כוזבות" הרי שסעיף 11(א) מסמיך את שר הפנים לבטל רישיון "לפי שיקול דעתו". על כן, טוען המשיב כי ביטול רישיון ישיבה מכח חוק הכניסה לישראל אינו מוגבל לעילה מסוימת וחוק מעניק לשר שיקול דעת רחב.

22. המשיב הנהיג מדיניות של מתן היתרי כניסה ושהייה בישראל לאזרחים זרים מטעמים הומניטריים ומתוך רצון למנוע פירוד בין קרובי משפחה מדרגה ראשונה. על המשיב חלה החובה לערוך בדיקות בטרם יאשר בקשה ליתן זכות לזר להשתקע בתחומי ישראל. בין

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- הבדיקות המתחייבות, נערכת גם בדיקה מול גורמי הביטחון על מנת לשמור על שלום הציבור וביטחונו. על תושבי אזור המבקשים לקבל מעמד בשל איחוד משפחות חל חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: חוק הוראת השעה), המקנה משקל עודף לשיקולים של ביטחון הציבור אל מול האינטרס של הגנה על התא המשפחתי.
23. כמו כן, שר הפנים רשאי לשקול האם הענקת רישיון עולה בקנה אחד עם ערכיה של המדינה כמדינה יהודית ודמוקרטית. ברור כי מעשה טרור כגון זה שבצע בנה של העוררת נועד לקעקע את קיומה של המדינה ואת ריבונותה. על כן "אין זה סביר כי המשיבה תעניק רישיון שהייה למי שתחת אחריותה החורית ובהשגחתה נוצע מעשה טרור שיש בו משום פגיעה בערכיה של מדינת ישראל ובריבונותה. לעוררת המבקשת לשהות בישראל וליהנות מזכויות המוענקות למי שמחזיק ברישיון שהייה, קיימת מחויבות בסיסית לדאוג שכל מי שנמצא תחת אחריותה לא יפגע בביטחון המדינה, אזרחיה וריבונותה". (ראו סעיף 28 לכתב התשובה).
24. אין זה סביר כי העוררת תטען כי היא אחראית רק למעשיה ותתעלם מאחריותה לפעולותיהם של בני משפחתה ובמיוחד של בנה הקטין. העוררת אף מתנערת מאחריותה החורית בכך שהטילה טפק בעצם העובדה כי בנה ביצע פיגוע.
25. בנוסף, מבקש המשיב להסתמך על חוות דעת ביטחונית חסויה שהוצגה בפניו ע"י גורמי הביטחון. לפי חוות דעת זו, אשר בחנה את תופעת המפגעים הבודדים, נמצא כי אחת הסיבות לה הינם קשרי משפחה לתושבי יהודה ושומרון.
26. החלטת המשיב סבירה ומידתית בהתאם לאמות המידה שנקבעו בחוק הוראת השעה ובפסיקה. לא נפל פגם מנהלי בהחלטה חמצדיק את התערבות בית הדין ואין ביה"ד מחליף את שיקול דעתו של המשיב כמתחייב מעיקרון הפרדת הרשויות.

דיון והכרעה

27. לאחר שעיינתי בכלל הטענות שהעלו הצדדים בפני, בהחלטת המשיב האחרונה בעניינה של העוררת ובחוות הדעת הכללית שהציגו בפני גורמי הביטחון הגעתי לכלל מסקנה כי החלטת המשיב אינה יכולה לעמוד. בקצירת האומר וכפי שיפורט בהמשך, אין חולק כי לא גשקפת מהעוררת כל מניעה ביטחונית, לא ישירה ולא עקיפה. הוות אומר אין העוררת מהווה סכנה לביטחון המדינה או לשלום הציבור. משכך, אני סבור כי חרג המשיב מגדר סמכותו בקובעו כי יש לשלול מהעוררת את הרישיון שניתן לה במסגרת איחוד משפחות בשל העילה שהוגדרה כ"אחריות חורית" ביחס למעשיו של בנה.

סירוב בהשעה בשל מניעה ביטחונית

28. בחוק הוראת השעה נקבע סייג למותן מעמד לתושב אזור על בסיס מניעה ביטחונית הנשקפת ממנו באופן ישיר או מקרובי משפחתו, בהתבסס על חוות דעת של גורמי הביטחון. וכך קובע

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

סעיף 3ד לחוק הוראת השעה: "לא יינתן היתר להייה בישראל או רישיון לשיבה בישראל לתושב אזור, ... אם קבע שר הפנים ... בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור או בן משפחתו עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל...".

השיקול הביטחוני

29. בעקבות הדיון שנערך בפני במעמד צד אחד, והחלטתי בנושא, הורחבה הפראפראזה חגלויה לאמור:

1. "כזכור, בנה של חנדון, קטין אשר התגורר עם בני משפחתו ובתם הנדון, ביצע פיגוע דקירה במהלכו נפצע לוחם מג"ב. במסגרת הארוע, אשר בוצע במסגרת גל של פיגועי בודדים, נהרג הקטין.
 2. בדיקות שבוצעו לבחינת תופעת המפגעים הבודדים לימדו כי הסיבות לה נגלו, בין השאר, לקיומם של קשרים משפחתיים, גם אם עקיפים, לאיו"ש, לצד גורמים נוספים.
 3. עוד יצוין, כי באוכלוסיית דור ב' בישראל ניכר ייצוג יתר מתמשך במעורבות בטרור ביחס לחלקה באוכלוסייה, המצביע על רמת האיום הנגזרת ממנה. בין היתר, במהלך ההסלמה הביטחונית האחרונה (החל מאוקטובר 2015) ביצעו ערבים ישראלים מספר פיגועים משמעותיים, כאשר כמחציתם בוצעו על-ידי בני דור ב'".
30. לשר הפנים ולרשות האוכלוסין וההגירה בכלל זה שיקול דעת נרחב, אך עליו להפעילו על פי עקרונות היסוד של המשפט המנהלי. עליו להפעיל סמכויות המאפשרות לפגוע בזכויות יסוד חוקתיות על פי אמות המידה הקבועות בפסקת ההגבלה שבחוקי היסוד בעניין זכויות אדם. קביעת שר הפנים מכוח סעיף 3ד לחוק הוראת שעה לעיל, צריכה לעמוד, איפוא, בדרישת המידתיות.
31. נדרש קשר של התאמה בין המטרה של שמירה על בטחון המדינה ושלוש הציבור לבין סירוב הבקשה לאיחוד משפחות. נדרש כי האמצעי הננקט – פגיעתו תהא פחותה; לבסוף, נדרש כי האמצעי של אי מתן היתר שהיה (הסירוב) יעמוד ביחס ראוי לתועלת הצומחת ממנו לביטחון המדינה ושלוש הציבור. ראה הלכת דקה בפסקאות 33 ו-39 לפסק דינה של כבי השופטת פרוקציה.
32. החלטות שר הפנים בבקשה לאיחוד משפחות מתבטות על בדיקה פרטנית של המבקשים ושל בני משפחותיהם. האמצעי של בדיקה פרטנית, אינדיבידואלית, של הנוגעים בדבר, הוא האמצעי הראוי והמידתי. הבדיקה האינדיבידואלית נועדה לאתר סכנה פוטנציאלית הצפויה מפלוני, כדי לחסיר עד כמה שניתן סיכונים פוטנציאליים לביטחון המדינה ושלוש הציבור. כאשר עסקינן בהחלטה על בסיס בדיקות אינדיבידואליות, שאלת המידתיות של החלטת שר הפנים מותנית בנסיבותיה הספציפיות של כל בקשה, ובכלל זה, יש להתחשב גם בעדכניות המידע.

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

33. לעניין המניעה הביטחונית העקיפה, נקבע בשורה של פסקי דין, כי די בה כדי לסרב (ואף לבטל) בקשה לאיחוד משפחות. עם זאת, נבחנת תמיד הטענה גם כלפי המבקש עצמו, כלומר: האם ייתכן כי קרובי משפחתו יעשו בו שימוש, שלא מדעת אולי, כנגד בטחון המדינה. וראו לדוגמא: בג"ץ 1740/04 עיאת נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 31.7.06); עת"מ 460/07 עוויסאת נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 24.7.07); עת"מ 683/07 שביר נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 25.11.07)(להלן: עניין שביר); עת"מ 8018/08 אבו גרבייה נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 22.12.08).

34. כאמור בהלכת דקה: "על-פי ניסוח החוק ולאור תכליותיו, ונוכח עקרונות חוקתיים המכוונים את דרך יישומו, מבקש היתר לראשונה שחלה עליו הוראת המעבר השניה שבסעיף 4(2) כפוף במישרין להוראות סעיף 3ד לחוק בדבר המניעה הביטחונית. אם קבע שר הפנים כי מבקש כזה, תושב האזור, או בן משפחתו, עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל, כי אז על-פי הוראה זו "לא יינתן" לו היתר לשהייה זמנית בישראל. השימוש בסמכות זו כרוך בשיקול דעת, אך באיזון השיקולים ניתן משקל רב במיוחד להיבט הביטחוני." וכן "אל מול המניעה הביטחונית הישירה או העקיפה, על הרשות להעריך במקרה הקונקרטי את משקלה של הפגיעה בזכות המשפחה, בשים לב למלוא הנתונים הרלבנטיים לענין. ככל שהפגיעה בזכות המשפחה מתעצמת, כך נדרש כי משקל הסיכון הנשקף ממבקש ההיתר, בין סיכון ישיר, ובין סיכון עקיף, יהיה רב יותר."

35. המשיב וכן גורמי הביטחון אישרו בפני כי אין מיוחסת לעוררת מניעה ביטחונית ישירה או עקיפה. לא בכדי לא מצא לנכון המשיב לזמן את העוררים לשימוע נוסף טרם גובשה החלטת ראש תחום אשרות וזרים, אשר ניתנה בעקבות הגשת הערר, זאת בניגוד להחלטת ראש הדסק, אשר ניתנה רק לאחר שנערך לעוררת שימוע.

36. אשר לטעם הביטחוני עליו מבקש המשיב, בין היתר לשלול את מעמדה של העוררת, מצאתי כי ניתן להרחיב את הפרפראזה הגלויה אף מעבר למה שנמסר בהודעת המשיב וזאת נוכח פסח"ד שניתן בעת"מ (חי) 16-05-57857 שר הפנים נ' זיוד (6.8.17)(להלן: עניין זיוד), אשר זן בבקשת שר הפנים לשלול את אזרחותו של אזרח ישראלי אשר ביצע פיגוע דריסה ודקירה בשנת 2015 כנגד אזרחים וחיילים. שר הפנים הסתמך בבקשתו, בין היתר, על חוות דעת שהוכנה עבורו ע"י שירות הביטחון הכללי עוד בטרם ביקש לשלול את אזרחותו של המשיב. ביהמ"ש ציין כי "חוות הדעת התמקדה בסוגיית 'מסוכנותם הביטחונית של צאצאי איחוד משפחות' דהיינו בנים או בנות שאחד מהוריהם ממוצא פלסטיני התאחד באיחוד משפחות עם החורה האחר, אזרח או אזרחית ישראלית שכונו כאמור 'דור ב' לאיחוד משפחות'." ביהמ"ש פירט בהרחבה את תוכנה של חוות הדעת במסגרת פסק דינו ולמיטב הבנתי מדובר באותה חוות דעת חסויה שהוגשה בפני בעורר זה, או גרסה דומה לה. אני סבור כי נכון להביא את הדברים כלשונם שכן הם יפים גם לחוות הדעת שחוגשה בפני:

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

"בחוות הדעת נסקרו מקרים של מעורבים בפיגועי טרור הנמנים עם אוכלוסיית "דור ב' לאיחוד משפחות": 98 מקרים של מעורבים בפיגועי טרור בין השנים 2016-2001 ו-30 מקרים של מעורבים בטרור בשלוש השנים האחרונות החל משנת 2014.

בחינת הנתונים מראה כי ערביי ישראל בני "דור ב' לאיחוד משפחות" מעורבים בטרור פי 3 יותר מחלקם היחסי באוכלוסייה (תושבי ירושלים שנמנים על בני "דור ב' לאיחוד משפחות" מעורבים פי 12 מחלקם היחסי באוכלוסייה).

במהלך ההסלמה הביטחונית אותה אנו חווים מחודש אוקטובר 2015 ועד למועד כתיבת חוות הדעת 25.1.2017 ביצעו ערבים ישראלים 8 פיגועים משמעותיים, 4 מתוכם בוצעו על ידי בני "דור ב' לאיחוד משפחות".

מידע שעלה בחקירות של בני "דור ב' לאיחוד משפחות" מראה כי למרות שהם נולדו וגדלו כאזרחים ישראלים הם עדיין שומרים על זהות פלסטינית ומדינת ישראל נתפסת בעיניהם כמדינת אויב המצויה בסכסוך עם עמם. במעגל המשפחתי לנוכח קשרי משפחה עם אי"ש ורצועת עזה יש השפעה מובנית בחינוך והזדהות עם הנרטיב והמנטליות הפלסטינית. בנוסף הם באים במגע עם סביבה שאינה מוסלת טרור ואינה שוללת אלימות כלפי הציבור בישראל.

בנסיבות אלו-על פי חוות הדעת- חיים בני "דור ב' לאיחוד משפחות" ב"מתח זהותי" שנוצר בין החברות השונות. שמביאה לנאמנות פלסטינית וטריגרים לאומיים מגבירים את נכונותם לבצע מעשי טרור.

גם ארגוני טרור מסמנים אוכלוסייה זו כבעלת פוטנציאל לגיוס לצורך קידום פעילות טרור, על רקע שותפות ערכית, יכולתם לתנועה חופשית והתמצאותם באשר למדינת ישראל.

בחוות הדעת פורטו דוגמאות לגיוסים כאמור של בני "דור ב' לאיחוד משפחות" לביצוע מעשי טרור על ידי ארגוני טרור.

ממידע מודיעיני שנאסף במהלך ההסלמה הביטחונית לאחר אוקטובר 2015 עלה כי ביטול אזרחות נתפסת בציבור כצעד מרתיע מפני מעורבות בטרור, צעד שבניגוד לתריסת בתים נתפס על ידם כצעד בלתי הפיך.

...

לסיכום, על פי חוות הדעת מעורבותם בטרור של בני "דור ב' לאיחוד משפחות" הפכה בשלוש השנים האחרונות לתופעה ואוכלוסייה זו היא בעלת סיכון מוגבר לביצוע ולמעורבות בטרור ולכן להערכת מומחה השב"ב, ביטול אזרחותם של המעורבים בטרור מקרב אוכלוסיית בני "דור ב' לאיחוד

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

**משפחות" היא כלי הרתעתי משמעותי כלפי בני דור ב' אחרים שעשוי לסייע
בבלימת התופעה." (פסקאות 19-20 לפסה"ד בעניין זיוד).**

37. אני סבור כי חוות הדעת הכללית שהוצגה בפני ביחס לסיכון הנשקף מתושבי או אזרחי ישראל שהינם "דור ב' לאיחוד משפחות", אינה מהווה עילה המוכרת בחוק הוראת השעה לשם שלילת מעמדו של תושב אזור. ככל שקיימת תשתית ראייתית ולו ברמה המנהלית, המקימה חשש ביטחוני עקיף כנגד מתן מעמד להורה של מי שהנו דור ב' אין כל צורך בחוות הדעת הכללית האמורה על מנת לבסס החלטה השוללת מעמד (שאינו מעמד של קבע) אשר ניתן לאותו הורה ותושב האזור. החלטות כגון דא מתקבלות כדבר שבשגרה. ברם, בהעדר מניעה קונקרטית, בין ישירה ובין עקיפה, המיוחסת לעוררת, חוק הוראת השעה אינו מסמיך את שר הפנים לשלול מעמד שניתן לתושב אזור לשם הגשמת מטרה שחינה בבחינת הרתעת הרבים, קרי יצירת הרתעה כללית כנגד מפגעים פוטנציאליים מקרב "בני דור ב'".

38. לו בנה של העוררת היה שורד את הפיגוע שביצע, מועמד לדין ומורשע בעבירות ביטחוניות חמורות, בהחלט ייתכן שניתן היה לקבוע כי קיים בעטיו חשש ביטחוני עקיף ביחס לעוררת עצמה המצדיק שלילת מעמדה. אך משנהרג מוצטפא במהלך ביצוע הפיגוע, הוסר גם כל חשש פוטנציאלי עקיף שניתן היה לייחס לקרוביו בשל המעשה שביצע. ויודגש: לא נטען בפני ואין כל ראיה המצביעה על כך, שהעוררת ידעה, או עצמה עיניה מלראות, כי בנה עומד לבצע פיגוע בישראל, או כי עודדה אותו לפעול באופן כזה. למוותר לציין כי לו היו ראיות כגון דא ניתן היה לקבוע כי מהעוררת עצמה נשקף סיכון בטחוני ישיר.

39. עיון בהחלטת ראש תחום אשרות וזרים מגלה כי בראש מעייניו של המשיב, וחרף ניסיונו להסתמך על חוות הדעת הכללית של גורמי הביטחון, לא עמד הרצון לייצר הרתעה כלפי מפגעים פוטנציאליים שהנם בני דמותו של בנה של העוררת. לא למוותר לציין את דברי ב"כ המשיב בדיון בפני (עמ' 2) כי "ניתנה החלטה חדשה שלא מתבססת על סירוב ביטחוני...". מקובלת עלי טענת העוררים כי למעשה מבקש המשיב להעניש את העוררת על מעשהו של בנה. מהחלטת מנהלת תחום אשרות וזרים עולה באופן ברור כי המשיב מבקש לבוא חשבון עם העוררת. שני נימוקים עיקריים שהעלה המשיב בהקשר זה: הראשון, על העוררת לשאת באחריות למעשה בנה מכוח היותה האפטרופסית הטבעית והחוקית שלו; השני, העוררת לא נטלה אחריות למעשה בנה ואף התכחשה לעובדה כי ביצע פיגוע. ניתן לכנות טיעון זה כ"טיעון המוסרי".

40. אתחיל זיזוקא מהטיעון השני אשר על פניו חורג מגדר סמכות המשיב לדון במתן מעמד לבן זוג זר מכת הליך של איחוד משפחות. יובהר כי אין מדובר בשלב בו בן זוגו של אזרח או תושב ישראל מבקש לסיים את ההליך המדורג ולקבל מעמד של קבע או להתאזרח שאז, בעיקר כשמדובר בבקשה להתאזרח, נדרש ממנו להצהיר אמונים למדינת ישראל. המסגרת הנורמטיבית לבחינת בקשה למותן או לחידוש רישיון ישיבה בישראל מכת איחוד משפחות הינה "נוהל הטיפול במתן מעמד לבן זוג זר הנשוי לתושב קבע" וחמגבלות שהוטלו מכת חוק

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הוראת השעה על איחוד משפחות, כאשר אחד מבני הזוג הנו תושב אזור. בהנחה כי אין מניעה ביטחונית ישירה או עקיפה כהגדרתה בחוק הוראת השעה, כמפורט לעיל, משגילה של העוררת עולה על 25 שנה, הוגשו כל המסמכים הדרושים וכאשר לא התעורר מעולם ספק לא לעניין קיום קשר זוגי כן ואמיתי ולא לעניין קיום מרכז חיים בישראל, הרי שהעוררת מילאה את כל חובותיה והמגבלות הקבועים בחוק ובנוהל וחובה על המשיב להעניק לה רישיון ישיבת. אין זה רלבנטי כלל אם אמנם הביעה העוררת חרטה על מעשה בנה או "הודתה" כי ביצע פיגוע. לא מצאתי כי שר הפנים, או מי מטעמו, רשאי לשקול שיקול לעניין "מוסריותו" של מבקש המעמד, קרי האם הוא אדיש או אף חש סיפוק ביחס לביצוע פיגועי טרור נגד אזרחים ישראלים, או מהי עמדתו הפוליטית ביחס לסכסוך הישראלי-פלסטיני. מדובר בשיקול זר שאין לו מקום בבחינת בקשת העורר להסדרת מעמדה של העוררת; ויודגש- ככל שמדובר בדעה אישית שאינה נופלת לגדרי הסתה או מניעה בטחונית אחרת.

שלילת רישיון ישיבה בשל "אחריות הורית"

41. בלב המחלוקת שבפני עומדת טענת המשיב כי לשר הפנים סמכות להפעיל שיקול דעת רחב ובלתי מוגבל, מכוח סעיף 11(א) לחוק הכניסה לישראל, ומכוחה רשאי הוא לשלול מעמד מאזרח זר בשל אחריותו כהורה למעשיו של ילדו הקטין. ב"כ המשיב הטעימה בדיון שבפני כי גם אם במסגרת חוק הוראת השעה אין הוראה המסמיכה את שר הפנים לשלול מעמד בשל אחריות הורית אזי אין מדובר בהסדר שלילי ולשר סמכות כללית מכח חוק הכניסה לישראל לעשות כן.

42. יש מקום להדגיש את מה שאין עליו חולק בפני: לא ניתן להרשיע ולהעניש אדם בפלילים אלא אם מדובר במעשה או מחדל המוגדרים באופן מפורש בחוק חרות ורק לאחר שהוכחו ביחס לאותו אדם, מעבר לספק סביר, היסוד העובדתי והיסוד הנפשי היוצרים את העבירה. אין חולק כי אין בדין הישראלי עבירה מכוחה ניתן להרשיע ולהעניש את העוררת בשל מעשהו של בנה על בסיס העובדות הידועות.

43. המשיב אינו טוען כי יש להעניש את העוררת במובן הפלילי, אך מבקש לחטיל עליה "אחריות הורית" ובגינה לשלול ממנה את מעמדה. במילים אחרות, השאלה שמעלה טיעון זה הינה האם רשאי המשיב לבטל רישיון ישיבה בשל אחריות מוחלטת או שמא אחריות שילוחית של הורה למעשה פלילי שביצע ילדו הקטין?

"כל גורם מינהלי חייב לפעול בתוך זל"ת אמות הסמכות שהוקנתה לו בחוק. עקרון זה הוא אבן הפינה של המשפט המינהלי. הוא מחייב את הגורמים המינהליים לפעול לפי חוק, ובכך הוא מגביל את כוחו של השלטון ומבטיח את חירויות הפרט. החובה המינהלית החלה על המפקד הצבאי לפעול בסמכות חלה ללא קשר לטיב ולתבונת החלטתו. גם פעולה מינהלית "טובה" או כזו שנעשית מתוך "צורך מינהלי" יכולה להימצא כבלתי חוקית אם אין לה מקור סמכות. בדומה, גם פעולה מינהלית שמוציאה אל הפועל מדיניות של הממשלה יכולה

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- להימצא כבלתי חוקית אם אין לה מקור סמכות. " (בג"ץ 4466/16 עליאן נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסק דינו של כב' השופט דנצינגר (פסקה 13) (14.12.18))
44. המשיב לא הבהיר ולא הגדיר מה משמעות המושג "אחריות הורית" מכוחו הוא מבקש להקים עילה לביטול רישיון ישיבתה של העוררת אך בעיקר לא הצביע לטעמי על עוגן נורמטיבי המסמך את שר הפנים לינוק את סמכותו בהקשר זה למעט הסמכות הכללית שהוענקה לשר בטעיף 11(א) לחוק הכניסה לישראל, ועל כך בהמשך.
45. יצוין כי סעיף 29(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, מאפשר להטיל אחריות פלילית על מי שמוגדר "מבצע באמצעות אחר", דהיינו "אדם שתרם לעשיית המעשה על-ידי אדם אחר שעשאו ככלי בידיו, כשהאחר היה נתון במצב כגון אחד המצבים הבאים, כמשמעותם בחוק זה: (1) קטינות או אי שפיות חדעת; " כלומר, לא די בכך שאדם הנו הורה, או אפוטרופוס של קטין, אשר ביצע עבירה פלילית, על מנת שיישא אף הוא באחריות פלילית אלא יש להוכיח כי עשה את הקטין "כלי בידיו" וגרם לקטין לבצע את העבירה. "האחריות ההורית" היחידה הנוכרת בחוק העונשין היא זו המוגדרת בסעיפים 322-323 לענין קטין או חסר ישע ובהם נקבעה אחריות על הורה לא בשל מעשיו של ילדו, אלא בשל הזנחת צרכיו של הילד או השארתו בלא פיקוח. בסעיפים 361-362 לחוק העונשין נקבעה אחריות בשל נזק שנגרם לקטין ולא בשל נזק שהקטין גרם לו.
46. אף עיון בפקודת הנוזיקין [נוסח חדש] אינו מוגלה כושג דומת. פקודת הנוזיקין אמנם מטילה חבות עקיפה על אדם שלא ביצע עוולה במישרין: הפקודה מטילה אחריות על מי ששידל, עודד או סייע למעוול; על מעסיקו של המעוול; על שולחו של המעוול; ועל חבותו של בעל חוזה עם המעוול (ראו סעיפים 15-12). ועוד ראוי לציין, כי בטעיף 18 בפקודת הנוזיקין נקבע במפורש כי אין בן-זוג חב על עוולה שעשה בן זוגו, אלא לפי סעיפים 16-11, היינו מכת שידול, העסקה, שליחות וכד'.
47. עיון בחוק הכשרות והאפוטרופסות, התשכ"ב-1962, מגלה, בסעיפים 15-17, את החובות והזכויות ביחסים בין ההורים לילדיהם: "אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, לרבות חינוכו, לימודיו, הכשרתו לעבודה ולמשלח-יד ועבודתו, וכן שמירת נכסיו, ניהולם ופיתוחם; וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו, והסמכות לייצגו. הקטין חייב, תוך כיבוד אב ואם, לציית להוריו בכל ענין חנותן לאפוטרופסותם. באפוטרופסותם לקטין חייבים ההורים לנהוג לטובת הקטין כדרך שהורים מסורים היו נוהגים בנסיבות הענין"; ואילו סעיף 22 לחוק זה מגביל את אחריות ההורים לנזק שנגרם לילדם: "ההורים לא ישאו באחריות לנזק שגרמו לקטין תוך מילוי תפקידי אפוטרופסותם, אלא אם מעלו שלא בתום לב או לא נתכוונו לטובת הקטין; הם לא ישאו באחריות לנזק שגרמו לרכושו של הקטין תוך מילוי תפקידי אפוטרופסותם, אם פעלו בתום לב ונתכוונו לטובת הקטין."

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

48. ראוי לציין כי במסגרת כתב התשובה הפנה המשיב לדברי חקיקה שונים שנחקקו במדינות שונות ומטילים אחריות הורית כזו או אחרת. ברם, העוררים חיים במדינת ישראל והחלטתו להעניק רישיון ישיבה לעוררת וכן לשלול אותו נסמכה על חוקי מדינת ישראל ועליהם בלבד. לא בכדי נזקק המשיב להרחיק עוף לאריזונה ולקליפורניה שבארה"ב כדוגמא לחקיקה משלא נמצא מקור נורמטיבי לחקיקה כזו בישראל.
49. כאמור, אין כל ראיה ואף לא נטען, כי העוררת עודדה, סייעה או נתנה הסכמה שבשתיקה למעשהו של בנה טרם התרוש ואף לא בדיעבד. בהיקש מחוק העונשין, מפקודת הנזיקין וכן מחוק השליחות, התשכ"ה-1965, אין מחלוקת כי בנה של העוררת לא פעל בשליחותה של אמו, או בעידודה. בין המושג המופשט של "אחריות הורית", ככל שמושג זה מופיע בחקיקה, לבין התוכן אשר המשיב מבקש לצקת בו בחקשר של החלטת נשוא הערר, אין דבר וחצי דבר.
50. עולה שהמשיב גיבש מושג חדש בתחום מתן רישיונות ישיבה לישראל, בלא שנעשה כל הליך של היוועצות וחשיבה מוקדמת שיש עליהן סימוכין, ובלא שיצק תוכן ברור למושג זה.
51. דומה כי אין חולק כי לעוררת, ככל הורה המתגורר בתחומי ישראל אף אם אינו בעל מעמד כלשהו, "מחויבות בסיסית לדאוג שכל מי שנמצא תחת אחריותה לא יפגע בביטחון המדינה, אזרחיה וריבונותה". לטעמי אחריות בסיסית כזו אכן חלה על העוררת, אך לא הוכח בפני כי הפרח אותה. החלטת המשיב מטילה על העוררת אחריות שילוחית ואולי אף אחריות קפידה, מעצם היותה אמו של הבן המפגע – הא ותו לא.
52. יתרה מזו, אני סבור כי בהעדר הסמכה מפורשת בחוק, דהיינו, קביעת הסדר ראשוני המסמין את שר הפנים למנוע, או לשלול, רישיון אשר ניתן על ידו מכוח חוק הכניסה לישראל, וזאת על בסיס התגבשות עילה של "אחריות הורית" לפגיעה בביטחון המדינה - עילה שגם אותה ראוי לטעמי להגדיר בחקיקה ראשית - אזי החלטת המשיב לשלול את רישיונה של העוררת (ואי-הארכת רישיון בו החזיקה 12 שנה ברציפות כמנה פשילתו) נעשתה בחוסר סמכות, או למצער, בחריגה מסמכות.
53. פרופ' יצחק זמיר בספרו "הסמכות המינהלית", כרך א - המינהל הציבורי (נבו, מהדורה שנייה מורחבת, 2010), מציין כי "במשפט דובינשטיין נ' שר הביטחון פסק בית המשפט הלכה שעל פי עקרון שלטון החוק, ובעצם לפי תפיסת הדמוקרטיה, מן הראוי שהסדרים ראשוניים ייקבעו בחוק ולא בהחלטה מנהלית. על יסוד ההלכה שנפסקה ראוי שהכנסת תצמיד לסמכות רשות, למצער בעניינים בעלי חשיבות עקרונית, ובכלל זה עניינים שבחס מעורבות זכויות אדם, סייגים ומבחנים שינחו את הרשות המנהלית, ולו רק באופן כללי, בהפעלת שיקול הדעת" (שם, בעמ' 328). ובהמשך: "הווי אומר, בדרך כלל אין זה ראוי שהמחוקק יניח תחום רחב להסדר באמצעות תקנות בלי שהמחוקק עצמו יקבע הסדרים ראשוניים באותו תחום. קל וחומר שאנו זה ראוי שהמחוקק יסמיד רשות מנהלית להסדיר תחום רחב באמצעות החלטות מנהליות בלי שהוגבל על ידי הסדרים ראשוניים שנקבעו בחוק. ... במשפט רובינשטיין נ' שר הביטחון נתן בית המשפט פירוש צר להוראת חוק

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

שהקנתה סמכות פרטנית, באופן שמגע בעד הרשות המוסמכת שימוש גורף בסמכות. בדומה לכך בית המשפט יכול ללתת פירוש צר גם להוראת חוק המקנה סמכות גורפת, כדי לצמצם את הפגיעה בזכויות אדם ובערכי יסוד אחרים" (שם, בעמ' 332). וכן "הנטיה של בית המשפט לפרש חסמכה של רשות מנהלית בדרך שתצמצם את הפגיעה בזכויות האדם עד כמה שהדבר ניתן, בהתחשב בטובת הציבור, התגבשה כדי כלל פרשני." (שם, עמ' 348).

54. בבג"ץ 7052/03 עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ"י שר הפנים [נבו, 14.5.2006], נפסק כי לבן הזוג הישראלי (האזרח או התושב) מוקנית הזכות לחיי משפחה, ושזכות זו היא חלק מזכות היסוד החוקתית לכבוד, ועל כן כל פגיעה בה צריכה לעמוד בדרישת המידתיות. כאשר מדובר בפגיעה בזכות יסוד, וברי כי החלטת המשיב משמעותה העתקת מרכז חייהם של העוררים אל מחוץ לישראל, או פירוד התא המשפחתי ועל כן מהווה פגיעה קשה בזכות יסוד, חזר והדגיש ביהמ"ש העליון אך לאחרונה: "כאשר המעשה המינהלי פוגע בזכויות אדם, לא זו בלבד שהגורם המינהלי נדרש להצביע על מקור סמכות לפעולתו אלא גם שההוראה המסמיכה צריכה לעמוד בדרישות החוקתיות. בכלל זה עליה להיות מעוגנת בחקיקה ראשית, בהוראת חוק מיוחדת שנועדה להתיר את הפגיעה בזכות היסוד, ובנוסף עליה להיות ברורה, ספציפית ומפורשת. כך נפסק על-ידי בית משפט זה מימים-ימימה, ולימים עקרון זה אף עוגן בסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, המורה כי פגיעה בזכויות יסוד המוגנות לפי החוק תותר רק "לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו". ...ככל שקיימת הוראת דין מסמיכה, תרי שמכיוון שהפעולות שאותן מבקש המפקד הצבאי לבצע פוגעות בזכויות אדם, עלינו להוסיף ולבחון האם היא מעוגנת בחקיקה ראשית, ספציפית ומפורשת" (בג"ץ עליאן, שם, פסקאות 14, 17).

55. לסיום אציין כי המשיב ביקש, בין היתר, להסתמך על ההחלטה שנתקבלה בעניינה של תושבת אזור אשר החזיקה במשך כארבע שנים בהיתר שהייה בישראל מכח ההליך המדורג לאיתוד משפחות אך החיתר פקע לאחר שבעלה נהרג תוך כדי השתתפותו בפיגוע רצחני בירושלים. לבני הזוג היו ילדים קטינים בעל מעמד של תושבים. עניינה הובא בפני הוועדה המקצועית המייעצת לשר למתן מעמד הומניטרי לתושבי אזור (הפועלת מכח סעיף 1א3 לחוק הוראת השעה), והמלצת חברי הוועדה, אשר אומצה ע"י שר הפנים, היתה שעניינה אינו מגלה טעם הומניטרי מיוחד. אכן, דגש רב ניתן לעובדה כי בעלה של המבקשת נהרג תוך כדי ביצוע פגוע רצחני. אולם, אני סבור כי אין להקיש מעניינה לעניין העוררת שבפני. רישונה של אותה אלמנה פקע יחד עם הפסקת ההליך המדורג בשל מות בעלה הישראלי והשאלה היתה האם יש מקום להעניק לה מעמד מטעמים הומניטריים; ואילו בעניינה של העוררת דן מדובר בזוגיות ובתא משפחתי שלמים כאשר המשיב מבקש שלא לחדש רישיון בו החזיקה העוררת שנים ארוכות. בעניינה של האלמנה גם צוין על ידי הוועדה המייעצת הנ"ל כי ילדי בני הזוג קטינים "ישגילם צעיר מאד" ועל כן לא יינזקו אם יעברו יחד עם אמם לאזור. גם בכך קיים הבדל

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ממשי ביחס לעוררים שבפני: העוררים 3 ו-4 הנם בני 13 ו-11 לערך ומדובר כבר בבני נוער שנגזר עליהם לעקור ממקום מגוריהם לאזור.

סוף דבר

56. נוכח כל האמור לעיל דינה של החלטת המשיב, שלא לחדש את רישיונה של העוררת בשל הפיגוע שביצע בנה – להתבטל מעיקרא. משכך, הנני מורה למשיב להנפיק לעוררת תוך 45 יום, את הרישיון בו החזיקה בעבר. הרישיון יינתן למשך שנה ויחודש בכפוף לנהלי המשיב.
57. המשיב יישא בהוצאות ערר זה בסך 7,000 ₪.

ניתן היום, ט' סיון תשע"ח, 23/05/2018 בהעדר חצודים.

זכות ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים. בשבתו כבימ"ש לעניינים מנהלים, בתוך 45 יום.

אלעד אור, דיין
בית הדין לעררים